

A CLXI. szonett

A hatalom – megölni Duncan skót királyt,
megölni Banquót és családját (a cselédjeiket is, ha épp nem szabadnaposak),
megölni minden szemtanút, nagyszájú kocsmatölteléket,
megölni minden gyanús prófétát és közvélemény-kutatót,
megölni kémkedésért és hazaárulásért Arkhimédészt, Szókratészt,
megölni Jézust, a hírhedt fölforgatót (plusz kétfelől egy-egy lator),
megölni eretnokségért Johannát, Husz Jánost, Szervét Mihályt,
megölni mindenkit, aki e földön túl sokat mozog, túl hangosan lélegzik, túlságosan él...
A hatalom – szédülve nézni három hazug boszorkány táncát az üst körül.
Miazmás gőz, mérgefelhő, mocsár, mely azzal hiteget, hogy megúszhatod a recessziót.
Macbeth együgyű hadvezér, lebökö, ha az útját állod,
de nem beszéli az elit nyelvét, s nem tudja, hogy a birnami erdő fainak
paragrafusjel-alakban csavarodnak az ágai – beléjük akad...
Egy közrendőr végez vele; ott rohad el a bokrok alatt, az erjedő szemét közt, a napon.

Nádasdy Ádám

REKONSTRUKCIÓS KÍSÉRLET

Darázs volt, azt hiszem, az ujjamba döfött;
ember volt, azt hiszem, az árokba lökött;
rendőr volt, azt hiszem, az arcomba hajolt;
kutya volt, azt hiszem, a testembe szagolt;
fodrász volt, hajnyíró szerszámmal csattogott;
borostás ószeres, a zsákjába dugott;
gombóc volt, azt hiszem, a torkomon akadt,
vonaglottam, amíg csak szilvماغ maradt;
lándzsa volt, a hegye pontosan követett;
ki kell a deszkából szedni a szögeket;
a saját lábam volt, erős, kívánatos;
lógtam a peronon, úgy rohant a hatos;
az órán kiderült, hogy nincs rajtam ruha;
nyomtam a gázpedált, de nem tudtam soha
elindulni, csak sirt, lefulladt a motor,
iszap volt, körülfont egy hatalmas bokor,
benyúltak, tekerték az összes ablakot,
én rúgtam, haraptam, haraptam egy nagyot,
kömény volt, azt hiszem, édes és keserű,
vizes kerek gyümölcs, görögdinnyeszerű,
tejbegríz, íztelen, csendes és bársonyos,
áradó áradás, sekély és zátonyos.

AZ ELŐADÁS MÁSODIK FELE

Aztán megint a szintaxisról volt szó,
és röpködtek a tárgyatlan igék,
a terem mellett üres volt a mosdó,
és örvénylett, mint egykor a vidék.

Először voltak végig nyitvahagyva
az ablakok („hagyják csak, majd üvöltök”).
Dolgozhat, hogy az örvényt áthidalja
bárki, aki tizennyolcat betöltött.

Vajon mit nézett rajta? mért követte
(ha követte, ha készakarva állt
az ajtóban)? A nagyterem hetente
a mellérendelésről kiabált.

De most a levegő is ömlött, ömlött,
az utca is üvöltötte: dugó!
És megpiszkáltak szívet, fogat, körmöt,
és bele egymásba, és nincs hunyó.

Szép hátak, mellek – egyedül a szárny
volt ritka (vagy a testükhöz szorult?).
Volt bátor fiú, megdöbbenő lány,
és volt, aki a padjára borult.

Utassy József

TÍZ MONDAT

A vándormadarak kulcsa óra zárja az egeket.
A füvek sóhaja, akár a szomorúfűzeké, megfagy.
Ma még utcaseprő szelekkel barátkozom a sarkon.
Nem vagyok szegény, de a szegénység remegtet most is.
Kinek dadogjam el, ha nem neked: miért is élek?!
Nem veszem tudomásul fiunk halálát. És kész!
Két nagy szemem reflektora megszegényíti a gyertyákat.
Fekete vitára magához rendelt az Isten. Gyere máskor!
Korbáccsá sodródznak a szelek. Jaj nektek, magány jegenyéi!
Egy pohár csönd unatkozik az asztalon. Belenézek. Elreped.